

Риёзус солиҳийн / Риёзус солиҳийн / 63-ҳадис

الْخَامِسُ: عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «عَزَّا نَيّْرٌ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِمْ، فَقَالَ لِقَوْمِهِ: لَا يَتَبَعَّنِي رَجُلٌ مَلَكٌ بُضْعَ امْرَأَةٍ وَهُوَ يُرِيدُ أَنْ يَبْنِي إِلَيْهَا وَلَمَّا يَبْنِ إِلَيْهَا، وَلَا أَحَدٌ بَنَى بُيُوتًا لَمْ يَرْفَعْ سُقُوفَهَا، وَلَا أَحَدٌ اشْتَرَى غَنَمًا أَوْ حَلِفَاتٍ وَهُوَ يَنْتَظِرُ أَوْلَادَهَا.

فَغَزَا فَدَنَا مِنَ الْقَرِيَّةِ صَلَاةً الْعَصْرِ أَوْ قَرِيبًا مِنْ ذَلِكَ، فَقَالَ لِلشَّمْسِ: إِنِّي مَأْمُورَةٌ وَأَنَا مَأْمُورَةٌ، اللَّهُمَّ احْسِنْهَا عَلَيْنَا، فَحُبِسَتْ حَتَّى فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْهِ، فَجَمَعَ الْغَنَائِمَ، فَجَاءَتْ - يَعْنِي النَّارَ - لِتَأْكُلُهَا فَلَمْ تَطْعَمْهَا، فَقَالَ: إِنَّ فِيْكُمْ عُلُوًّا، فَلْتُبَابِعْنِي مِنْ كُلِّ قِبْلَةِ رَجُلٍ، فَلَرِقَتْ يَدُ رَجُلٍ بِيَدِهِ فَقَالَ: فِيْكُمْ الْعُلُولُ، فَلْتُبَابِعْنِي قِبْلَتُكَ، فَلَرِقَتْ يَدُ رَجُلَيْنِ أَوْ ثَلَاثَةَ يَدَيْهِ فَقَالَ: فِيْكُمُ الْعُلُولُ، فَجَاءُوا بِرَأْسٍ مِثْلِ رَأْسِ بَقَرَةٍ مِنَ الدَّهْبِ، فَوَضَعَهَا، فَجَاءَتِ النَّارُ فَأَكَلَتْهَا، فَلَمْ تَحِلِّ الْغَنَائِمُ لَأَحَدٍ قَبْلَنَا، ثُمَّ أَحْلَلَ اللَّهُ لَنَا رَأْسِ بَقَرَةٍ مِنَ الدَّهْبِ، فَوَضَعَهَا، فَجَاءَتِ النَّارُ فَأَكَلَتْهَا، ثُمَّ أَحْلَلَ اللَّهُ لَنَا الْغَنَائِمَ، لَمَّا رَأَى ضَعْفَنَا وَعَجْزَنَا فَأَحْلَلَهَا لَنَا» مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ [خ 3124، م 1747].

«الْحَلِفَاتُ» يَعْنِي الْخَلَاءُ الْمُعْجَمَةُ وَسُرِّ الْلَّامِ: جَمْعُ حَلِيفٍ، وَهِيَ النَّاقَةُ الْخَامِلُ.

Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам дедилар: «Анбиёлардан бири (Уларга Аллоҳнинг салавоту саломлари) ғазотга чиқди. Қавмига: «Бирор аёлни никоҳига олиб, унинг ёнига кирмоқчи бўлган-у, ҳали ёнига кирмаган киши; уйлар қуриб, ҳали шифтини кўтармаган киши; бир сурув қўй ёки бўғоз туялар сотиб олиб, уларнинг туғишини кутиб турган киши менга эргашмасин», деди. Сўнг ғазотга чиқди. Шаҳарга аср намози ёки шунга яқин пайт яқинлашди. Қуёшга: «Сен ҳам буюрилгансан, мен ҳам буюрилганим. Аллоҳим, уни биз учун ушлаб тур», деди. Шунда (куёш) ушлаб турилди. Нихоят, Аллоҳ унга фатҳ берди.

У ўлжаларни тўплади. Шу пайт у - яъни олов* - буни егани келди, лекин емади. Шунда у (**набий**): «Аниқки, орангизда ўлжага хиёнат бор. Ҳар бир қабиладан бир киши менга байъат берсин», деди. Бир кишининг қўли унинг қўлига ёпишиб қолди: «Хиёнат сизларда экан. Қабиланг менга байъат берсин», деди. Шунда икки ёки уч кишининг қўли унинг қўлига ёпишиб қолди: «Хиёнат сизларда экан», деди. Улар сигирнинг бошидек тилла олиб келиб, қўйишди. Сўнг олов келиб, уни еди. Биздан аввалгилардан бирортасига ўлжалар ҳалол қилинмади. Сўнгра Аллоҳ ўлжаларни бизга ҳалол қилди. Бизнинг заифлигимиз, ожизлигимизни кўргач, уни бизга ҳалол қилди».

Муттафақун алаиҳ.

Манба: hadis.islom.uz

